

Dosarul nr. 2ra-1454/2022
2-21151627-01-2ra-07102022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (A. Sandu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (M. Guzun, V. Sîrbu, V. Buhnaci)

Î N C H E I E R E

28 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Sîrbu Vasile, reprezentat de avocatul Pantaz Vladislav,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Sîrbu Vasile împotriva Întreprinderii Municipale „Regia Transport Electric”, intervenienți accesorii Primăria mun. Chișinău, Parcul de Troleibuze nr. 2 și Racu Mihail cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la lucru, compensarea pentru neachitarea la timp a plăților salariale, repararea prejudiciului moral, împotriva deciziei din 25 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 12 octombrie 2021, Sîrbu Vasile a depus cerere de chemare în judecată (concretizată pe parcurs) împotriva Întreprinderii Municipale „Regia Transport Electric”, intervenienți accesorii Primăria mun. Chișinău, Parcul de Troleibuze nr. 2 și Racu Mihail cu privire anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la lucru, compensarea pentru neachitarea la timp a plăților salariale, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că prin contractul individual de muncă nr. 14 din 09 iunie 2020 a fost angajat pe o perioadă determinată (pe perioada concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului a dlui E. Bostan, director al Parcului de Troleibuze nr. 2) în funcție de director de parc la Î.M. „Regia Transport Electric”.

A menționat că, în perioada aflării sale în concediu medical din 13 iulie 2021 până la 23 iulie 2021, de către Î.M. „Regia Transport Electric” a fost emis ordinul de concediere nr. 9-s din 14 iulie 2021 prin care a fost desfăcut contractul individual de muncă prin concediere în temeiul art. 86 alin. (1) lit. g) din Codul muncii.

A notat că, ordinul dat este ilegal, iar încetarea raportului de muncă una forțată deoarece nu a fost exprimat consimțământul său, mai mult, ordinul dat a fost emis contrar prevederilor art. 86 alin. (2) din Codul muncii.

Pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, Î.M. „Regia Transport Electric” este obligată să-i compenseze salariul neachitat, să-i achite compensația pentru neachitarea în termen a plăților salariale de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere din suma neachitată în termen începând cu 14 iulie 2021 și până la data achitării, precum și a tuturor cheltuielilor de judecată.

A solicitat reclamantul, admiterea acțiunii și anularea ordinului de concediere nr. 9-s din 14 iulie 2021 emis de Î.M. „Regia Transport Electric” ca fiind ilegal, restabilirea la locul de muncă în calitate de director la Parcul de Troleibuze nr. 2 în cadrul Î.M. „Regia Transport Electric” din data de 14 iulie 2021, încasarea de la Î.M. „Regia Transport Electric” în beneficiul lui Sîrbu Vasile a salariului, a sporurilor și altor plăți salariale cuvenite pe perioada absenței forțate de la locul de muncă începând cu data de 14 iulie 2021 până la data repunerii în funcție reieșind din cuantumul salariului mediu lunar de 15750 de lei, compensarea pentru neachitarea la timp a plăților salariale de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere din suma neplătită în termen începând cu data de 14 iulie 2021 până la data achitării, repararea prejudiciului moral în sumă de 20000 de lei, obligarea Î.M. „Regia Transport Electric” să achite toate plățile în fondul social, fondul de asigurări în medicină și impozitul pe venit la contul nominal al reclamantului, contribuțiile financiare pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă în cuantumul stabilit de lege, precum și compensarea cheltuielilor de judecată cu titlu de asistență juridică în mărime de 4000 de lei.

Prin hotărârea din 16 decembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată înaintată de Sîrbu Vasile împotriva Î.M. „Regia Transport Electric”, intervenienți accesorii Primăria mun. Chișinău, Parcul de Troleibuze nr. 2 și Racu Mihail cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la lucru, compensarea pentru neachitarea la timp a plăților salariale, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, s-a respins ca neîntemeiată.

Prin decizia din 25 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de reprezentantul apelantului Sîrbu Vasile, avocatul Pantaz Vladislav, cu menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 decembrie 2021.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a relevat că instanța de fond a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine caracterul raportului juridic litigios, circumstanțele de fapt real existente și legea materială aplicabilă, adoptând o hotărâre întemeiată și legală.

Instanța de apel a conchis că prima instanță constatând legalitatea ordinului de concediere nr. 9-s din 14 iulie 2021, corect a respins și restul capetelor de cerere care se referă la restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la lucru, compensarea pentru neachitarea la timp a plăților salariale, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de asistență juridică, aceste pretenții fiind accesorii, urmând soarta pretenției de bază cu privire la anularea ordinului de concediere nr. 9-s din 14 iulie 2021, pretenție care a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 23 septembrie 2022, Sîrbu Vasile, reprezentat de avocatul Pantaz Vladislav, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei decizii noi privind admiterea acțiunii (f.d. 170-185).

În motivarea recursului a manifestat dezacordul cu decizia instanței de apel reiterând argumentele indicate în cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Suplimentar a invocat că, instanța de apel, contrar prevederilor art. 130 din Codul de procedură civilă, nu a argumentat și reflectat soluția dată în hotărârea contestată și nu a motivat respingerea argumentelor și probelor aduse de către apelant. Or, analiza instanței în legătură cu motivele de fapt și de drept, care i-au format convingerea în sensul unei anumite soluții trebuie să fie clară și simplă, să aibă putere de convingere.

În opinia recurentului, instanța de apel nu a elucidat toate circumstanțele importante pentru soluționarea justă a cauzei, drept consecință a pronunțat o soluție nemotivată, în care nu s-a expus asupra tuturor motivelor din acțiune și susținute în apel.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 25 mai 2022.

La 25 iulie 2022, prin intermediul poștei electronice a fost expediată în adresa participanților la proces decizia motivată (f.d. 165).

Astfel, Colegiul constată că, recursul depus de Sîrbu Vasile, reprezentat de avocatul Pantaz Vladislav, la 23 septembrie 2022, se consideră depus în termenul stabilit de lege.

La 10 octombrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 170).

La 03 noiembrie 2022, Î.M. „Regia Transport Electric” a depus referință pe marginea recursului, solicitând declararea recursului ca fiind inadmisibil (f.d.175-181).

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Sîrbu Vasile, reprezentat de avocatul Pantaz Vladislav nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Sîrbu Vasile, reprezentat de avocatul Pantaz Vladislav.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Mariana Pitic

Victor Burduh